

Ciculus

és a Bűdös Macskák
háborúja

KATE SAUNDERS

KATE SAUNDERS

Cicus

és a
Bűdös Macskák háborúja

Második, javított kiadás

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2012

MACSKA-SZEREPOSZTÁS

A TOLLSEPRŰ NEMZETSÉG

- IX. Partvisnyél király. . . . . *A Tollseprű nemzetség feje*
- Fülebotja koronaherceg . IX. *Partvisnyél fia, trónörökös*
- Karma koronahercegnő   *Fülebotja koronaherceg, a trónörökös hitvese*
- Mancsütő herceg . . . . . *Fülebotja és Karma fia*
- Pamancs hercegnő . . . . . *Fülebotja és Karma lánya*
- Nyám hercegnő . . . . . *Fülebotja és Karma lánya*
- Tériszonja hercegnő. . . . . *Fülebotja és Karma lánya*
- Böffenet admirális . . . . . *Macskaveterán, valamint Cat Williams, azaz Cicus kedves macskája; otthon csak Eriknek hívják.*
- Macskréla . . . . . *Böffenet admirális lánya*
- Mrs. Zabáldy . . . . . *Böffenet negyedik hitvese, valamint Lucy kedves macskája, akit a kislány Cirminyonnak hív.*

Örökéletű Bajuszpöndör .	<i>A Szent Szardínia erekl- csőse, cirmikém</i>
Ross Witz	<i>Miniszterelnök</i>
Kemény Kötés	<i>Harcos macskatona</i>
Zsazsa	<i>Harcos macskamazon</i>
Bozontka	<i>Mancsütő herceg jegyese</i>
Az Izomancs fivérek	<i>Harcos macskatonák</i>
Dr. Hambe	<i>A Szent Szardínia új erekl- lyecsőse, Örökéletű Bajuszpöndör utódja</i>

A BÜDÖS MACSKÁK NEMZETSEGE

Macsáry Karmilló.	<i>A Büdös Macskák klánjának feje – Emily Baines macskája, akit a kislány Csokinak hív.</i>
Whip Era	<i>Macsáry Karmilló legkedve- sebb hitvese</i>
Maó.	<i>Karmilló és Whip Era lánya, a trón várományosa</i>
Darálthúslelkű Richárd admirális	<i>A Büdös Macskák Macskavezíre</i>

Babrás. .... *Bundaforгатó macska, aki
elárulta a Tollseprű nemzet-
séget, Böffenet admirális fia.*

A KÓBOR MACSKÁK

Vajaskeblű Karmolla ... *A Kóbor Macskák királynője*

Le Fety ..... *Karmolla 18 fiának egyike*

O'Koska ..... *Egy titokzatos macska*

A MACSKAHŐSÖK

ERIK / BÖFFEMÉL ADMIRÁLIS

CSOKI / MACSÁRY KARMILLÓ

CÍRMINYON / MRS. ZABÁLPY

CAT WILLIAMS, A CICALÁNY / CICALÁNY

PÍCI / WHIP ERA

VELŐS / ÖRÖKÉLTŐ BAJUSZPÖNDÖR

CSUPABÁJ / DARÁLTHÚSLELKŰ RICHÁRD ADMIRÁLIS

KARMA KORONÁHERCEGNŐ

CÍCÓ / FÜLBOTJA KORONÁHERCEG

CSONTI / BABRÁS

VAJÁSKÉBÍŰ KARMOLLA, A KÓBOR MACSKÁK KIRÁLYNŐJE

O'KOSKA

1.

MATSKAHEGYI PROFESSZOR ÉS A PRÜSZKH TEMPLOM KULCSA

Egyik szombat reggel a postás egy összepiszkolódott, bélelt borítékot hozott Cicus apukájának, amely áthúzgált, téves címekkel volt telefirkálva. A konyhasztalnál ültek és éppen reggeliztek. A Papa ugyanazzal a késsel nyitotta fel a borítékot, amelyikkel az előbb a pirítóst vajazta.

- Szent ég! - kiáltotta. - Legkedvesebb barátom, Matskahegyi professzor küldte.

- De Matskahegyi professzor meghalt - csodálkozott Cicus -, vagy nem?

- Persze hogy meghalt - jegyezte meg az apja. - Én magam mondtam a búcsúbeszédet a temetésén. Nem szokás eltemetni olyan embereket, akik még nem haltak meg. Majdnem két éve halott. Ezt a levelet azóta

küldözgették az egyik rossz címről a másikra. Azelőtt adhatta fel, mielőtt, mielőtt...

– Mielőtt megették a krokodilok – fejezte be a Papa mondatát Cicus.

A Papának fájdalmasan összerándult az arca.

– Nem biztos, hogy krokodilok voltak. Nem tudjuk – közölte. – Soha nem akadtak a nyomára, mindössze a ruháit találták meg szétdobálva. – A fejét csóválta. – Szegény öreg barátom! A végére teljesen becsavarodott – dörmögte az orra alatt, és közben széthajtogatta a papírt, amelyet kivett a borítékból.

Telis-tele volt firkálva apró ábrákkal meg zavaros vonalakkal. – Ajjaj! – sóhajtott a Papa –, elküldte nekem a féltve őrzött térképét. Egyszer megesküdt, hogy a segítségével megkeresi Prüszkh templomát. És most elküldte nekem!

Matskahegyi professzor is régész volt, akárcsak a Papa. Egyiptom volt a szakterülete. Mielőtt az a rettenetes dolog történt a krokodilokkal, évente kétszer Egyiptomba utaztak együtt, hogy régi kincsek után kutassanak a romok közt.

– Egész életét ennek a térképnek szentelte – jegyezte meg a Papa szomorúan. – Milyen kár ezért a kiváló tudósért! Ő komolyan hitt Prüszkh legendájában.

– Minek a legendájában?

Bár a Papa maga se tudta, hol kezdje, elmosolyodott. Mindig szívesen mesélt a kutatásairól.

– Prüszkh legendája furcsa történet, az idők kezdetéről származik, sokkal de sokkal korábbról, mint

ahogy a nagy fáraók megépíttették a piramisokat és a Szfinxet. Matskahegyi professzor még Egyiptomban hallotta, aztán soha többé nem tudta kiverni a fejéből. A legenda úgy tartja, hogy valamikor régen azon a földön, amelyet ma Egyiptomnak hívunk, egy hatalmas isten uralkodott. Prüszkh-nek hívták. Ennek az istennek volt egy csodálatos temploma az ókori Théba mellett, amely a legenda szerint telis-tele volt kincsekkel. Bár óriási erővel rendelkezett, ahhoz mégsem volt elég hatalma, hogy az erősebb isteneket távol tartsa az emberektől. Emiatt azok elfordultak tőle, és az ő ideje leáldozott. Legalábbis így szól a mese.

- Prüszkh nem ember volt? - kérdezte Cicus.

- Á, dehogy! Az a legérdekesebb dolog vele kapcsolatban, hogy semmi köze nem volt az emberekhez. Prüszkh macskaisten volt.

- Egy macska?

- Igen, az ősi történet szerint egy fekete macska volt. Ez az oka, hogy az egyiptomiak minden macskát szentnek tartottak. Ez persze mind csak mesebeszéd - tette hozzá a Papa, aztán kicsit eltűnődött.

- Isten tudja, miért hitt benne annyira Matskahegyi professzor. Tudod, a végén már nagyon furá dolgokat művelt: a legutolsó ásatásunkon a régészek összes konzervét, sőt még a teát is elcserélte egy idétlen képre, amelyen Prüszkh isten a Nappal és a Holddal labdázik. Az egész nem ért egy fabatkát se. Olyan volt, mint egy Whiskas reklám.

Egy kicsi, hosszúkás, kemény tárgyat vett a kezébe, és letépte róla a barna csomagolópapírt. A csomagban egy fehér kő volt, amely úgy nézett ki, mint egy icipici tégl.

- Nagyon szép - állapította meg a Papa, miközben óriásit harapott a pirításba -, de mi a fenének küldte el nekem? - Felemelte a képeslapot, amelyen kusza betűkkel egy üzenet állt.

- „Kedves Julian! - olvasta. - Fogytán az időm, nem várhatok tovább. Ma mindennek a végére járok! Ha mégis történne velem valami, intézkedtem, hogy a térképet és az alabástromkövet küldjék el neked. Szóval, amikor ezeket a sorokat olvasod, én már biztosan halott vagyok. Nagyon vigyázz az alabástromra, mert ez annak a két kulcsnak az egyike, melyek Prüszkh templomát nyitják. Ha megtalálod a másik kulcsot is, beléphetsz a titkos aranykamrába. Járj szerencsével! Matskahegyi.”

Cicusnak valami fúrta az oldalát.

- A professzor tudott arról, hogy meg fogják enni a krokodilok?

- Ugyan dehogy! Hová gondolsz?

- Akkor honnan tudta, hogy kevés ideje van hátra?
A Papa megint felsóhajtott.

- Valószínűleg elfogyott a pénze, és amikor ezzel szembetalálta magát, azt akarta, hogy én folytassam ezt az ostoba kutatást a templom után, amely még csak nem is létezik.

– Jaj, Papa, miért nem keresed tovább a templomot? – Cicust megbabonázta, amit a macskaisten legendájáról hallott.

– A látszat ellenére azért még nem ment el teljesen az eszem! – mondta a Papa. – Ilyen célból soha nem adnának pénzt egyiptomi ásatásokra. Ráadásul rajtam röhögne Európa összes régészeti folyóirata. Soha többé nem közölnék az írásaimat. – A térképet visszagyömöszölte a borítékba. – Kérsz még pirítóst?

– Igen, kérek. Adhatok Eriknek egy kis kolbászt?

– Persze.

Cicus levágott egy darabot a tányérján lévő kolbászból. Leszedte róla a bőrt, és ledobta a széke alá a földre. Erik, Williamsék macskája komótosan átballagott a konyhán, hogy szemügyre vegye a húsdarabot. Erik is tízéves volt, épp mint Cicus (a macskák-nál tíz év nagy idő). Testes jószág, kerek pocakja fehér, akárcsak rövid, erős lábai. A háta, a feje búbja és a farka pedig ezüstszürke cirmos. Nehéz volt elképzelni, hogy egy olyan kényelemszerető, öreg macskának, mint Erik, bármi köze lehet egy macskaistenhez, aki a Nappal labdázik.

Cicus megevett még egy csokis sütit. Kizárólag szombaton volt szabad ilyen finom és egészségtelen reggelit enniük. Anya ilyenkor elment kocogni. Ő sohasem engedte, hogy a család egészségtelen dolgokat egyen. Cicus a hét többi napján zabpelyhet kapott (ami olyan zsírszegény tejjel volt nyakon öntve, hogy

az már nem is tej volt, inkább víz), mellé pedig barna kenyérből készült pirítóst, aminek a teteje durvább volt, mint a lábtörlő. A Mama mindig leszidta a Papát, ha megengedte, hogy a lánya mézet tegyen a pirításra. Még szerencse, hogy többnyire a Papa főzött.

Cicus nem győzött csodálkozni, hogy miként lehet két szülő ennyire *más*. A Papa jó húsban volt és sose tudta, hol áll a feje. A Mama viszont sovány volt és tipp-topp. Folyton a tettekre és a céltudatosságot emlegette, ezek voltak a kedvenc szavai. Már vagy százszor elmesélték azt a napot, amikor találkoztak (aznap Cambridge-ben a Papa véletlenül beleesett egy szennyvízcsatornába, és a Mama hívta ki hozzá a tűzoltókat), de ebből nem derült ki, hogy házasodhatott össze két ennyire különböző ember, és hogyan lett gyerekük.

A Mama egy csomó dologban nagyon jó volt: például nagyon jól meg tudta szervezni az üdüléseket és a kirándulásokat. Nyugodtan rábízhatta magát az ember, biztos, hogy nem késték le a repülőgépet vagy a kompot, és a sztrádán sem felejtettek el lefordulni az Alton Towers felé vezető leágazásnál. Simán belement a rázósabb kalandokba is. A Papa bezzeg nem, ő szeretett a fenekén maradni. A Mama ellenben néha úgy vezényelte a háztartást, mint egy katonai kiképzőtábor.

Cicus szerint a Mamával az volt a baj, hogy túlságosan hozzászólt a saját fontosságához. A Hegyen Völgyön Zakat Bank gazdasági igazgatójaként

dolgozott. Három titkárnője volt, és reggeltől estig parancsokat osztogatott. Meglehet, olykor elfeledkezett arról, hogy Cicus és a Papa nem a bank alkalmazottai, és nem tartoznak „a keze alatt dolgozó csapatba”, ahogy a beosztottait emlegette.

Reggel, mielőtt dolgozni ment, mindkettőjüknek felírta egy hosszú listára, hogy mit kell aznap megcsinálniuk. Cicusnak néha az volt az érzése, hogy a Mama legszívesebben kitenné a szűrüket, mert nem végzik a dolgukat elég „céltudatosan”.

A Papa az asztalra tett még egy tányér pirítóst, aztán a kezébe vette a fehér téglácskát, amit a professzor küldött.

– Szegény Matskahegyi! – sóhajtotta. – Valami szélhámos bemesélte neki, hogy ez a kavics a Templomhoz vezető két kulcs egyike. Talán még arra is megesküdött, hogy varázsolni lehet vele, és teljesíti a kívánságait, meg a csoda tudja, még mit nem. – Átnyúlt az asztal fölött, és a „templomkulcsot” odatette Cicus tányérjára. – Nesze, a tiéd, berakhatod a múzeumodba.

– Köszí! – Cicusnak tetszett a kő. Ahogy a kezébe vette, érezte, hogy a fogása kemény és hűvös.

– No, akkor – Papa magára öltötte a „céltudatos” arcát – egyél még egy pirítóst, és hess balettozni! Idő van.

– De Papa!

– A Mama az ágyadra tette a balettcuccot.

– Papa, muszáj elmenni balettra? – Cicus gyűlölte ezeket az órákat. Anya azért agyalta ki ezt a borzalmat,

hogy „életet vigyen” a szombat délelőttökbe, amelyeket a kislány amúgy lustálkodással töltött volna.

- Nem maradhatnék inkább itthon? Csak most az egyszer! Mondjuk azt a Mamának, hogy kiment a fejedből, jó?

A család feje megértően mosolygott, de aztán megrázta a fejét.

- Ne haragudj, csillagom, de itt van a listámon, anyád ezt írta a legelső helyre – és megmutatta a lányának az aznapi teendők listáját.

A következő állt rajta:

„Julian!

- 1. Ne hagyd Cicust ellógni a balettről – 11-re ott kell lennie a parókián, a nagyteremben.*
- 2. Fertőtlenítsd ki a vécékeféket!*
- 3. Szórd be Eriket bolhairtóval!*
- 4. Menj el a tisztítóba a ruhákért!”*

Mindketten nagy lélegzetet vettek. Ott volt a papíron feketén-fehéren. A Hegyen Völgyön Zakat Bank gazdasági igazgatójával szemben még Prüszkh, a macskaisten is tehetetlen volt, pedig ő a mancsával napot meg holdat hajigált az égre.

- Jól van – adta meg magát Cicus. Felállt. Úgy bereggelizett, hogy ki kellett gombolnia a farmert. - Fölmegyek. Kösz ezt a kő-micsodát.

Alig vonszolta magát a jóllakottságtól. Lassan felbattyogott a szobájába. Mielőtt mama elment kocogni,

kikészítette neki az ágytakaróra a balettdresszt, a balettnadrágot meg a balettcipőt. A dressz tetején Erik gömbölyödött nagy, csíkos halomba. Cicus felült az ágyra. Megcirógatta Erik feje búbját, félig simogatva, félig vakargatva, ahogy a macska szerette. Erik lustán nyújtózott egyet, aztán leugrott a földre. Cicus közben figyelte. Amióta csak az eszé tudta, mindig szívesen nézte Eriket: megpróbálta kitalálni, milyen gondolatokat forgathat a fejében a kedves zöld szempár mögött. Amikor nagyon kicsi volt, meg akarta tanítani Eriket beszélni, és még most is meg volt győződve róla, hogy a macskája érti, amit mond neki.

Erik a radiátorhoz oldalgott, megnyalogatta a meleg fűtőtestet, aztán a hátsóját is nekidörgölte a vasnak. A tekintetét a gazdájára szegezte. Bundás pófácskája kicsit megnyúlt, összehúzta a szemét, és igen, egész biztos, hogy mosolygott. A Mama nem hitt abban, hogy a macskák képesek erre, de Cicus meg a Papa meg voltak győződve róla, hogy Erik rájuk szokott mosolyogni. Kedvencük minden mosolyára kitaláltak valami nevet: volt a „most hülyén vigyorogsz, Erik” mosoly, aztán a „szívdöglesztő” mosoly (ezt Cicus mondta) és végül a „vén csirkefogó” mosoly (ezt viszont a Papa találta ki). Most éppen a szívdöglesztő Erik dorombolt, beleadva apait-anyait. Aztán összekucorodott, amitől Cicus szerint olyan lett, mint a csirke a tepsiben, mielőtt beteszik a sütőbe. Csirkerik.

– Kedves öreg szépfiú! – súgta oda neki. – Bezzeg neked jó kedved van, nem kell két óra hosszat

kínlódnod a balettórán annak a tetű Emily Bainesnek a társaságában.

Emily Baines az osztálytársa volt. A Telizsák park melletti általános iskolába jártak, és pont szemben laktak egymással. Anya azt hitte, hogy ettől mindjárt jó barátok is lesznek. Cicus képtelen volt megértetni vele, hogy ez egyszerűen lehetetlen. Emily nyurga volt, szőke, és nagyon jól nézett ki. Ráadásul Mrs. Fábaszorult osztályában ő volt a kedvenc a lányok között. És persze (mint az fontos emberek esetében gyakran megesik) mélyen lenézte a többieket.

Volt egy bandája. Öt tagból állt, valamennyien Emily barátnői. Megesett, hogy egy-egy lányt maguk közé fogadtak az osztályból, de legtöbbször gyorsan meg is szabadultak tőle. Mindenki Emily kedvét kereste, és rettegetek, mikor jön rá a bolondóra. Olyankor ugyanis ritka gonosz tudott lenni.

Mrs. Fábaszorult osztályából három lány soha, de soha nem férközhetett a közelükbe: *Lucy Church*, aki nemrég jött az iskolába, *Maria Szepinsky*, aki csak lengyelül beszélt, no és persze Cicus. Hogy miért döntött Emily úgy, hogy nem kér Cicusból? Lehet, hogy azért, mert őt lehetett a legjobban csúfolni. Emily Lucybe is belekötött, de ő olyan betegesen sápadt volt, és úgy elvult magában, mint a befőtt. Az egész nem érte meg. Mariával is próbálkozott, de az sem volt valami nagy mulatság, mert Maria ilyenkor csak rávigyorgott, és lengyel akcentussal annyit mondott,

hogy „kozonom”. Így csak Cicus maradt, aki viszont pillanatok alatt céklavörös lett, és nagyszerűen lehetett piszkálni.

A Papa azt mondogatta neki, hogy rá se rántsón, ő azonban képtelen volt úgy tenni, mintha nem venné észre, amikor Emily pimaszkodik vele, hülye vicceket mond a rövid lábáról meg a kerek popsijáról. Majd' elsüllyedt, amikor Emily balettórán utánozta, ahogyan táncol. Ezt mindig olyankor csinálta, ha a tanárnő nem nézett oda. Miért nem akarja a Mama megérteni, hogy Emily egy szemét dög? Nagyon, de nagyon nem igazságos, hogy minden szombat délelőtt két teljes órára össze van zárva ezzel az undok lánnyal, pedig a hét többi napját is azzal tölti az iskolában, hogy messze elkerülje.

Erik elnyújtózott a radiátor előtt, kitátotta lazacszínű száját, és óriásit ásított. A nap hátralévő részében a ház kényelmes zugaiban pihengetett. Nem sokkal ebéd előtt majd kimegy a kertbe, hogy megmozgassa öreg csontjait, de épp csak annyira, hogy megjöjjon az étvágya. Mindennap ezt a nyugodt életritmust követte.

De jó is lenne, gondolta magában Cicus, ha egy napra cserélhetnék ezzel a gondtalanul szendergő macskával! Nagyot sóhajtott, bedugta a professzor kövét a farmerja zsebébe, és eltűnődött azon, hogy vajon bekapjon-e még egy brióst, mielőtt elmegy a balettórára.

2. A BALETtÓRA

Emilyn vadonatúj, rózsaszín balettdressz feszült fehér balettnadrággal és rózsaszín balettcipővel. Az anyukája (aki nem járt dolgozni, és láthatóan az volt életének egyetlen értelme, hogy a lányát cicomázza) igazi balettkontyba tűzte föl a haját. A balettsok úgy hívják az ilyet, hogy *chignon*. Éppen a *plié*ket gyakorolta. Teljesen leguggolt, és közben a bal karját kecsesen oldalra nyújtotta. A banda áhítattal állta körül.

Cicus az öltöző legtávolabbi sarkába sietett. Élet-halál kérdése volt, hogy gyorsan kész legyen. Fel kellett kapnia a balettdresszt, mielőtt Emilynek alkalma nyílt volna valami undok megjegyzést tenni a bugyijára vagy a trikójára (reggel bizony nem kevés idejébe telt, mire sikerült előszednie a legkevésbé

cikis bugyit). Gyorsan levetette a farmert és a pulcsit. Még a keze is remegett közben. Aztán leült a padra, hogy felhúzza a fehér sztreccsnadrágot. Cicus nem volt egy nádszál.

Lucy Church ott ült mellette. Épp a ruháit hajtogatva össze nagy műgonddal. Vigyázva, hogy senki se lássa, félénken rámosolygott Cicusra, aztán elfordult, még mielőtt ő visszamosolyoghatott volna.

Cicus érezte, hogy elpirul. Kezdődik! Pillanatokon belül rákvörös lesz. Valahányszor meglátta Lucyt, valamiért elszégyellte magát, mintha valami galád-ságon kapták volna rajta. Lucy és az anyukája két hónapja költöztek be a mellettük lévő pöttöm kertes házba. Mindketten alacsonyok és véznák voltak, ráadásul szégyenlősen viselkedtek, és úgy tűnt, hogy egyfolytában lógatják az orrukat. Régebben a teniszpályák mellett laktak. Lucy korábban egy olyan belvárosi iskolába járt, ahol a lányok szalmakalapot hordtak. Most, hogy a szülei elváltak, ő is a Telizsák Téri Általános Iskola tanulója lett.

Kettőjüket az isten is barátoknak teremtette, mégis alig beszéltek egymással. Lucy meg se próbált Cicus-hoz közeledni. Ha ő próbált meg beszédbe elegyedni vele, Lucy úgy tett, mintha nem venné észre. Reggel iskolába menet mindig előrerohant, hogy ne kelljen Cicussal mennie. Ezt nagyon sajnálta, mert klassz lett volna, ha van egy barátja, aki pont a szomszédban lakik! Nagyon jól elvult a Papával, de egy kopasz régész mégsem olyan, mint egy másik kislány.

– Jé, nézzétek már Williamset! – hallotta hirtelen Emily vihogását. – Fordítva vette fel a dresszét! A hátulja van elől.

Az öltözőben minden szem rászegeződött. Végignézett magán, és látnia kellett, hogy a dresszt tényleg fordítva kapta magára. Ez lett a nagy sietségből. Csak állt ott mozdulatlanul, mint aki karót nyelt, mintha azt remélné, hogy így láthatatlanná válhat. Jaj, csak legalább ne pirult volna el! Érzi, hogy vörös az arca!

– Hoppá! – mondta Emily. – Jól bevág hátul a dresszed! Teljesen eltűnik a nagy fenekedben. Tisztára olyan, mintha tripla nagy segged lenne. Ezután MEGA POPSI-nak foglak hívni!

Lucyn kívül mindenki visongott a röhögéstől. Olyan hangosan nevettek, hogy Yvonne, a balett-tanárnő is beszaladt, aki épp kint cigizett dugiban a hátsó kijáratnál. Meg akarta nézni, mi folyik az öltözőben. Yvonne sovány volt és fagyos, a haját vörösre festette, és nem is titkolta, mennyire rangján alulinak tartja, hogy a parókia nagytermében tanítsa a gyerekeket balettozni.

– Williams, hagyd már abba a rendetlenkedést! – pattogott. – Mindenki a dolgára! Negyed kettőkor ebédelni megyek.

A röhögés elhalkult, már csak itt-ott kacarásztak. Hallatszott, ahogy a lányok szedik a cókmojkukat, és belölik a lengőajtót, mielőtt belépnek a táncterembe.

Cicus úgy állt ott, mint egy faszent. A száját harapdálta, hátha akkor nem sírja el magát. Utálta Emilyt.

Valamennyiüket utálta. A terembe befelé menet valaki meglökte, és halkan kuncogva a fülébe sziszegte, hogy: „Mega Popsi!”

Egyedül maradt az öltözőben a hátizsákokkal és a halmokba dobált ruhákkal. Leült a padra. A professzor köve akadt a kezébe. Épp akkor akarta beledobni a hátizsákba, amikor Emily belekötött. Erősen megszorította, úgy érezte, hogy megnyugtatja. Jó érzés volt, ahogy a pici téglá élei a tenyerébe vágódtak.

Ha bemegy, a többiek abban a pillanatban megint elkezdenek röhögni. Persze hangosan senki sem fog, mert Yvonne hamar felkapja a vizet. De itt-ott majd elkezdenek sutyorogni, meg halkan vihorászni, mi alatt Yvonne ordítózik, hogy „...ötödik pozíció, kettő-három, *demi-plié*, kettő-három, figyelj a karodra, kettő-három”.

Egy könnycsepp elszabadult, és lassan lefelé gurult az orrán. Rácseppent a professzor kövére, olyan volt rajta, mint egy gyöngyszem. A Papa azt mesélte, hogy erről a valamiről azt hiszik, varázsolni lehet vele, és teljesíti a kívánságainkat.

Azt kívánom, hogy Emilynek nőjön hatalmas, rengő hát-só fertálya! Cicus fortyogott a méregtől. Vigaszképpen maga elé képzelte, amint Emily felsikolt, amikor észreveszi, mekkora hátsója lett hirtelenjében. És örökre így marad, mert ez a fenék akkor is visszánő, ha Emily levágja onnét. Ettől kicsit jobban érezte magát.

Valamiért megjelent előtte Erik pofija. Talán azért, mert az előbb eszébe jutott, hogy a halott professzor

annak idején a macskaisten után kutatott. Erik mosolygott, zöld szemével nyugodtan hunyorgott.

Aztán a macska pofácskája elhalványodott, és egyszer csak egy másik szőrös arc nézett vele szembe. Egy fekete macska feje volt, a szeme úgy világított, mint egy fényszóró. Ez meg mi? Cicus behunyta a szemét, de a szemhéja mögött is látta az ismeretlen macska pofáját. Hatalmas szeme egyre fényesebben tündökölt, míg nem a kislány egyszer csak azon kapta magát, hogy elmúlt minden bánata, és a bátorsága is visszatért.

Önkéntelenül mormolni kezdett valamit:

- A Templom rám ruházott erejénél fogva azt kívánom, hogy legyek Prüszkh isten alattvalója!

A melle elszorult, mintha egy kéz markolta volna meg a szívét. A lélegzete is elakadt meglepetésében. A karja és a lába zsibbadni kezdett. Érezte, hogy a háta megnyúlik és ívbe görbül. Csak zsugorodott és töpörödött, míg nem a ruhái egy halomban heverték körülötte. A professzor köve először csak átlangyosodott a tenyerében, aztán felforrósodott, végül égetni kezdte. Sikoltva ejtette el, ám legnagyobb döbbenetére a sikolyból elnyújtott, kétségbeesett nyávogás lett.

Képtelenségnek tűnt, ami történt! Lerogyott a földön heverő balettdresszre. Úgy érezte, mintha valami szélvihar mérhetetlenül messzire sodorta volna. Azt sejtette, hogy picike lett. Az öltöző most óriási csarnoknak rémlett, amelyet mindenféle árnyak népesítettek be. Minden kékes színben úszott, mintha egy rossz videofelvételt nézne.

De az, hogy nem lát mindent olyan jól, mint más-
kor, most nem is volt fontos. A füle egyszeriben
olyan éles lett, hogy eddig ismeretlen zajok egész se-
regét hallotta: a padló alól mélyről jövő neszezést,
suttogásokat, amelyeket nem értett, morajlást, kiál-
tásokat, csicsergést és rikoltozást. Micsoda kavalkád!
Balettórán máskor nemigen hallott mást a klimpíro-
záson kívül, azt is csak Yvonne magnójáról. Ja, meg
Yvonne ordítózását. Ezt persze most is hallotta, de
nem volt a teremben, és különben sem érdekelte. Az
ablakon át beszűrődött egy madár csicsergése. Cicus-
nak összefutott a nyál a szájában, sőt még a pumpa is
felment benne: *hülye madár, csak bosszantasz, pedig de
megkóstolnálak!*

És a szagok! Oldalra fordította a fejét, és egyszerre
illatok áradata lepte meg. Olyan élénkek és erőtelje-
sek voltak, hogy már-már úgy érezte, hallani is képes
őket. Emily Baines rózsaszínű melegítője ott feküdt
mellette, és ő megérezte rajta a lány szagát, ám akkor
lepődött csak meg igazán, amikor észrevette, hogy
az egész teste liba-, jobban mondva, macskabőrös lett
tőle. Hátát felpúposítva kitátotta a száját, és mérge-
sen fújt egyet.

Macska van az öltözőben.

Ő maga volt az – Cicus macskává változott.

Kinyújtotta a karját, és egy formás, vörös mancsot
pillantott meg. Még mindig akadtak emberhez illő
gondolatai, de ezek minduntalan összekeveredtek
egy macska gondolataival. Elképesztő volt! De vajon

hogyan nézhet ki? Az öltözőben csak egy tükör volt, az is a mosdó fölött. Ám felfedezte, hogy a lábai pompásan erősek és ruganyosak lettek, és magasra tud ugrani. Egy kecses szökellés, és máris a mosdókagyló szélén állt. Oly ügyesen egyensúlyozott, hogy azt egy kötél táncos is megirigyelhette volna.

A tükörben egy gyönyörű, baracklekvárszínű kismacskát pillantott meg. Szemecskéje áttetsző smaragdzölden ragyogott. A nyakát bársonyosan puha, sárgásbarna csíkok díszítették, akár egy kölyökmacskáét, a mancsa és a farka azonban hosszú volt és kecses. Cicust mindig izgatta, milyen lehet az, ha valakinek farkincája van. Most már tudta, hogy olyan, mint ha az embernek eggyel több végtagja lenne, amelyet azért lenget ide-oda, hogy így egyensúlyozza a testét.

Valóban csodálatosan szép cicus lett. Az ember-Cicusnak hullámos barna haja volt és kerek barna szeme, s bár az arca nagyon kedves, csak olyan volt, mint a többi ember. Bezzeg a kis tűzvörös állatban, aki a tükörből nézett rá, nem volt semmi, ami másokhoz hasonlított volna. Tudta, hogy a vörös nőstény-macskák különösen ritkák, és nagyon büszke volt rá, hogy ilyen kivételes jószág lett belőle. Életében először érezte meg, milyen szépnek lenni. Örömeiben sóhajtott egyet (a sóhajtasból persze mélyről jövő nyávogás lett), és a mosdóról ügyesen Lucy hátizsákjára ugrott.

Fantasztikus érzés volt! Ugyan hány ember mehet szabadságra a saját testéből, hogy aztán olyan

dolgokra vállalkozzék, amikről a jó öreg karja és lába még csak álmodni sem mert soha? Cicus szökellt, ugrabugrált, hempergőzött. Nem tudott betelni a könnyed mozdulatokkal. Szabadnak érezte magát. Körbecikázott az öltözőn, végigfutott a ruhafogasok tetején, és többször merészen fejest ugrott az összehajtogatott ruhák puha halmába. Rájött, hogy a testét ki tudja nyújtani, majd össze tudja préselni, mint egy harmonikát. Macskának lenni pontosan olyan csodálatos dolog volt, ahogy elképzelte. Addig ugrált és játszadozott, míg ki nem fogyott belőle a szusz.

Aztán leült gondolkozni. Mielőtt észbe kapott volna, hogy mit is csinál tulajdonképpen, már az éles pici karmai között nyalogatta a mancsát. A nyelve olyan volt, akár a smirgli. Ez már egy kicsit sok volt neki. Félni kezdett. Jó, tudja, hogy a professzor kövének segítségével hogyan lehet visszafordítani a kívánságot, de a kő beleesett a hátizsákba, annak is a legaljára, a ropis zacskók és csokipapírok közé! Bedugta a nagy bajuszos pici fejét a hátizsák szájába. Nagyon bántotta az orrát annak a megbarnult banánhéjnak a bűze, amit tegnap elfelejtett kidobni.

Kint, a nagyteremben abbamaradt a klimpírozás.

– Cat Williams meg mi a csodát csinál ennyi ideig? Williams! – csattant fel Yvonne hangja.

Cicus hallotta, hogy az öltöző ajtaja megnyikordul. Valaki bejött. Igyekezett elbújni, eltűnni a hátizsákban. De még macskaként is meggyűlt a baja a fenekével, mert az bizony kilátszott. Keservesen nyávogott,

amikor érezte, hogy Yvonne ujjai megragadják a grabancát.

- Te meg hogy kerültél ide? - morogta Yvonne.

Cicus kikecmergett az ujjai közül, és lehuppant a kőre. Yvonne két ütött-kopott balettcipője nézett vele farkasszemet. Olyanok voltak, mint a vontatóhajók, Yvonne pedig sziklafalként magasodott föléjük. Aztán lehajolt, és Cicus érezte, hogy fölemelik. Ez se történt meg vele mostanáig. Észrevette, milyen könnyű lett, milyen pici és gyámoltalan. Az emberek veszélyt jelentettek rá. Yvonne rendkívül óvatosan fogta meg, de a szaga nagyon zavarta Cicus orrát. Kétségbeesetten fészkelődött. Yvonne azonban egyre szorosabban tartotta. Elnevette magát, és visszasielt a táncterembe.

- Nézzétek csak, mit találtam! Kié ez a kismacska?

Abban a pillanatban huszonöt lány termett körülöttük, és mind egyszerre kezdte becézgetni a kismacskát.

- Jaj, de édes!

- Ó, de cuki!

- A kezembe vehetem?

- Én, hadd vegyem először én!

A macskává változott Cicus reszketett. Túl sokan akarták szeretni. És olyan nagyok voltak. Olyan furcsa volt a szaguk. Azzal a nagy kezükkel egyfolytában öt paskolták. Odabújt Yvonne csontos mellkasához.

- Álljatok távolabb! Úgy látszik, fél.

A szagok furcsa áradatában megérezett egy kellemesen ismerős illatot, amely a biztonság érzésével töltötte el. Nem teketóriázott, már ugrott is. Az a része, amely még mindig Cat Williams volt, látta, hogy Lucy Church karjában landol. Lucynek nagyon jó illata volt, védelmet nyújtott. Olyan gyengéden tartotta a kismacskát az ujjai között, hogy az megnyugodott, és megkönnyebbülten dorombolni kezdett.

– Tetszel neki – mondta Yvonne, aki most az egyszer még el is mosolyodott, és láthatóan tökéletesen elfeledkezett arról, hogy nem találja az egyik tanítványát.

Lucy halkán szólalt meg, nem tudva, hogyan mondja el, amit szeretne.

– Van egy macskám. Lehet, hogy az ő szagát érezte meg rajtam, és ezért gondolta, hogy én nem bántom.

– Igen, biztos erről van szó – szólt bele a rettenetes Emily Baines kényeskedő hangon. – Add csak ide! Biztos érezni fogja rajtam az én aranyos kicsikémnek, Csokinak a szagát.

Lucy nem akarta odaadni a macskát, de Emily elvárta, hogy a többiek engedelmeskedjenek neki. Cicus csak azt látta, hogy két hatalmas kéz nyúl felé, amelyen az ujjak olyanok, akár egy ketrecen a rács. A szaguk pedig förtelmes. Nyivákolt egyet, és alaposan megkarmolta Emilyt.

– Aúú! – sikította Emily. – Ó, ez a kis...! Juj, vegyétek le rólam!

Yvonne lehámozta a cicát Emilyről.

- Jól van, elég! Kiviszem innen.

- Nem kellene szólnunk az állatmenhelynek? - kérdezte Lucy.

- Biztos haza fog találni - mondta Yvonne, de közben már másutt járt az esze. - A macskák mindig hazatalálnak.

Emily dúlt-fúlt, miközben a karmolások vöröslő helyét dörzsölgette a kezén.

- Micsoda alattomos dög! Csoki sohasem csinálna ilyet.

- Gyerünk, lányok, vissza a terembe! - szólt rájuk Yvonne.

A karjába kapta Cicust, és kisietett vele a parókia utcai bejáratához. Kivágta az ajtót, és leengedte a járdára. Az ajtó becsapódott, ő pedig ott állt egyedül a hatalmas, kiismerhetetlen világban.

